

Política, polítics i taula de diàleg

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 20 de setembre de 2021

Amics, amigues

Avui no volia parlar de la “nostra” política perquè estic molt desencisat i emprenyat amb els que considerava els meus, que són tots els partits independentistes. Jo volia parlar del canvi climàtic, de com aturar l’extrema dreta o de la importància de la Formació Professional. Això no obstant, si no deixo anar adrenalina rebento.

Començo pels altres. Suposo que l’estona que Pedro Sánchez es devia trobar més còmode durant la seva estada a Barcelona devia ser quan va fer el cafè amb el seu enyorat Salvador Illa; res a dir. Pel que fa a les paraules genials de Miquel Iceta: “allò que ens ha d’interessar és el progrés de Catalunya”. Sí senyor, això ens interessa a tots els catalans. Però, vista l’experiència, el que no sembla haver entès el Sr. Iceta és que el progrés real dels catalans passa per tenir un estat propi en què puguem disposar dels diners (impostos) fruit del treball dels catalans; per exemple dels 16.000 milions d’euros que cada any van a Madrid i no tornen, etc. etc. Això té un nom i el Sr. Iceta també.

Compte catalans! L’actual *presidente del gobierno español* és molt més intel·ligent que el seu predecessor, l’estaquirot del Mariano Rajoy, i tots sabem què ens va fer aquest senyor. Doncs, imaginem-nos què ens pot arribar a fer Pedro Sánchez essent més intel·ligent però amb les mateixes simpaties envers Catalunya que D. Mariano. Els qui no ho veuen, o són uns ingenus o, senzillament, no ho volen veure.

Anem pels “nostres”. No sé per qui començar. Elegeixo el M.H. president de la Generalitat, Sr. Pere Aragonés, pel qual tinc

tot el respecte perquè és el meu president. Això no vol dir, però, que no sigui criticable. Tinc la sensació que fa una mica massa de seguidisme del seu homòleg espanyol, l'altre Pedro. El President crec que té bones llums i potser no ens diu tota la veritat sobre el perquè dels seus actes, com fan tots els polítics i gent de poder; no en sabem ni de la missa la meitat, això sempre. No em puc imaginar que Aragonés i ERC creguin en l'anomenada "taula de diàleg"; el President sap molt més que jo què hi ha i qui hi ha a l'altra banda d'aquesta taula. Almenys, per què no ens deixa entendre que s'hi ha d'asseure perquè ens estan mirant i hem de demostrar que el "diàleg" no es perdrà per part catalana? Amb aquest argument hi estaria d'acord però no per sempre com pretén Pedro Sánchez, ni per dos anys. No estic d'acord amb la "renyina" que el president Aragonés ha etzibat al vicepresident Puigneró, a no ser que tots dos facin comèdia - que tot és possible- perquè si Aragonés expulsa del govern els de "Junts" és queda sol i el seu govern dura quatre dies. Qui és que té por que a la taula s'hi asseguin dos "ex-presos" polítics com Jordi Sánchez i Jordi Turull? Pere o Pedro? Que Aragonés i ERC recordin que van guanyar les eleccions per carambola i pel pèls. No poden exhibir gaire múscul.

Quant a l'altre dels "nostres", JuntsXCat, entenc i estic d'acord amb ells que la dita taula de diàleg no servirà per res i que és una presa de pèl. Hi ha, o almenys jo tinc, un però. Com he dit més amunt hi a qui ens mira: pot ser Europa, el món o tots dos, tant se val. Crec que tenint en compte aquest factor prou important, perquè sense Europa -assumpte intern? Ja en parlarem...- no anirem enlloc; JuntsXCat hauria d'haver tingut més en compte l'estratègia i la generositat (que seria cap al poble català) que no pas el punt d'honor de les pròpies conviccions o rabioles. Que no volen fer comèdia? Doncs quan toca se n'ha de fer -això és la *realpolitik*- com els de l'altra banda fan el seu *paripé*, perquè sabem molt bé que no pensen parlar ni d'autodeterminació ni d'amnistia. No sé ben bé qui mana a JuntsXCat però l'han espifiada.

Amb aquesta actitud d'ambdós partits independentistes anirem pel pedregar i retardaran, almenys, una generació la INDEPENDÈNCIA que la majoria del poble català no para de reclamar. Aquests partits no estan a l'alçada del seu poble que és qui els ha votat. Amb aquest sidral impresentable hi ha dos grans beneficiats: el primer i més indesitjable: l'Estat espanyol, la seva repressió i el seu unionisme carvernícola.

L'altre gran beneficiada, la CUP. No em fa fàstics la CUP, és un partit independentista amb gent molt preparada. Que és anticapitalista, i què? Avui dia ser capitalista o anticapitalista no vol dir res; quan arriben al poder tots fan el mateix perquè no poden fer altra cosa. Ara bé, si els dos "grans" fan el burro la CUP pot donar sorpreses amb aliances que ara no som, o són, capaços d'imaginar. Amb aquesta sincera expulsió d'adrenalina, desitjo, només desitjo, no haver de tornar a parlar de l'afer.

Vostre